

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

(5) ΜΕΡΟΣ ΟΡΙΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΥΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακὴ 17 Ὀκτωβρίου 1956 (Π.Ο.Η.)
Ἔτος Θ'. Ἀριθ.— 219 Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 1

Γραφεῖα : Ὁδὸς Νίκης 33 — Ἀθήναι
Τηλέφ. 26.752

Διευθύνεται ὑπὸ Ἀμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐξάμηνος δραχ. 15.— Ἐτησίᾳ δραχ. 30

Ἐξαετηρικοῦ: Ἐξάμ. δολ. 2.— Ἐτησίᾳ δολ. 4

ΔΙΑΘΗΚΗ

Σεβ. Μητροπολίτου πρ. Φλωρίνης Κυροῦ Χρυσοστόμου

Αἱ ἐνέργειαι καὶ αἱ πράξεις τῶν ἀνθρώπων εἶναι πάντοτε φυσιολογικὰ ἀποτελέσματα τοῦ χαρακτήρος καὶ τῶν πεποισήσεων αὐτῶν. Δυνάμεθα ὥς ἐκ τοῦτου ἀπὸ τὴν μελέτην αὐτῶν νὰ γνωρίσωμεν τὴν εἰκόνα τῆς ψυχῆς. Ἡ εὐκαιρία αὕτη μᾶς δίδεται ἀπὸ τὴν δημοσίευσιν τῆς διαθήκης τοῦ ἀειμνήστου Ἡγέτου μας.

Ἐξ αὐτῆς προκύπτει ἡ ἀδιαφορία τοῦ μεταστάντος πρὸς τὰ ὕλικά ἀγαθὰ (περιουσία διατεθειμένη πενιχρωτάτη, εὐτελεστάτη, ἀναξία σοβαροῦ ὑπολογισμού). Ἐκ τῆς μελέτης τῆς Διαθήκης συνάγεται ἡ ἀγάπη τοῦ πρὸς τὸν ἱερὸν ἀγῶνα, εἰς ὃν προσφέρει τὸ οὐσιωδέστερον μέρος τῆς πενιχρᾶς αὐτῆς περιουσίας. Ἀλλὰ ἡ συμπάθειά του πρὸς τοὺς ἀσθενεῖς, ὁ πατριωτισμὸς του, ἡ τρυφερά στοργὴ πρὸς τοὺς οἰκείους του, ἡ μετριοφροσύνη του προβάλλουν μὲ τὴν ὡραιότητα, ποὺ ἀνθοῦν τὰ εὖσομα ἄνθη εἰς περικαλλεῖς κήπους.

Πόσον εὐτυχεῖς εἴμεθα ἔχοντες τοιοῦτον Ποιητὴν, εὐλογοῦντα ἤδη τὸ ποίμνιόν Του ἀπὸ τὸ Ἀγιον καὶ ὑπερουράνιον καὶ νοερὸν θυσιαστήριον τῆς ἀνὰ Ἱερουσαλὴμ ;

Αὕτη εἶνε ἡ διαθήκη ἐμοῦ τοῦ πρ. Φλωρίνης Χρυσοστόμου Γ. Καβουρίδου γεγραμμένη ἰδίᾳ χειρὶ καὶ κατατεθειμένη ἐν τῷ οἴκῳ Γραφείῳ μου.

Ἐν ὀνόματι τῆς Ἁγίας Τριάδος

«Γρηγορεῖτε, οὐκ οὐκ εἶδατε τὴν ἡμέραν, οὐδὲ τὴν ὥραν ἐν ἧ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεται» Τὴν Εὐαγγελικὴν ταύτην ῥῆσιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀέλποτε κατὰ νοῦν ἔχων, καὶ τὸ ἄδηλον τοῦ τέλους τῆς παρουσίας ζωῆς ἀδειαλείπτως κατὰ νοῦν ἔχων, καὶ μὴ ἐπιθυμῶν εἰς ἓνα τυχὸν αἰφνίδιον θάνατον, ὅπως τὰ κατ' ἐμὲ εὐρεθῶσιν ἀδιάθετα, ἐθδεώρησα πρέπον, ὅπως νῦν, ὅτε ἐν πλήρει ὕλειᾳ σὺν Θεῷ διατελῶ, καὶ σώας τὰς φρένας διασώζων διαθέτω τὰ ἐμὰ πράγματα, κατασφαλίζων αὐτὰ διὰ τῆς παρούσης διαθήκης, δι' ἧς ἀκυρῶν πᾶσαν προηγουμένην τοιαύτην, ἐκφράζω τὴν τελευταίαν θέλησίν μου, ἥτις ἐπιθυμῶ νὰ γίνῃ σεβαστὴ παρὰ τῶν συγγενῶν νομίμων κληρονόμων μου.

Ἐν πρώτοις κατὰ χριστιανικὸν καθήκον μου καὶ χρέος ἱερὸν δίδωμι συγγνώμην εἰς ἅπαντας τοὺς ἐν Χριστῷ ἀδελφοὺς Κληρικοὺς παντὸς βαθμοῦ καὶ λαϊκοὺς πάσης τάξεως τοὺς ὁπωσδήποτε λυπήσαντας καὶ παραπικράνοντάς με, καὶ ἐξαιτούμαι παρ' αὐτῶν ἀμοιβαίαν συγχώρησιν, ἐν οἷς τυχόν, ὡς ἄνθρωπος εἶτε ἐν γνώσει, εἶτε ἐν ἀγνοίᾳ ἐλύπησα καὶ παρεπικράνα αὐτοὺς κατὰ τὸν ἰδιωτικὸν καὶ ποιμαντορικὸν μου βίον. Διότι κατὰ τὸ (Γραφικὸν «οὐδεὶς ἀναμάρτητος, κἂν μία ἡμέρα ἢ ἡ ζωὴ αὐτοῦ».

Εἶτα προκειμένου νὰ διαθέσω τὰ κατ' ἐμὲ μετὰ τὸν θάνατόν μου, κρίνω πρέπον νὰ καθορίσω προηγουμένως ἐκ ποίων περιουσιακῶν στοιχείων ἀποτελεῖται ἡ κινήτῃ καὶ ἀκίνητος περιουσία μου, οὕσα ἀπηλλαγμένη πάσης ὀφειλῆς εἰς τρίτον πρόσωπον.

Α) Ἀκίνητον περιουσίαν οὐδεμίαν κέκτημαι, διότι ἡ μὲν φιλὴ κυριότης μου ἐπὶ τοῦ ἡμίσεως ἐξ ἀδιαίρετου τῆς ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν συνοικίαν Ἀνω Κυψέλης καὶ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κρίσσης καὶ ὑπ' ἀρ. 24 κειμένης οἰκίας μετὰ τῶν παραρτημάτων καὶ παρακολουθημάτων τοῦ οἰκοπέδου καὶ τῆς ἐν γένει περιοχῆς τῆς παρεχωρήθη καὶ μετεβιβάσθη παρ' ἐμοῦ πρὸς τὸν σύζυγον τῆς ἀνεψιάς μου Μελπομένης, κόρης τοῦ μακαρίτου ἀδελφοῦ μου Θεοδώρου Γ. Καβουρίδου, Κωνσταντῖνον Ἰωάννου Ζαχαρίαν λόγφ προικὸς δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθ. 12549 τῆς 38ης Ἰουλίου 1947 συμβολαίου τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Ἰωάννου Παπαγιάννη, ἡ δὲ παρακρατηθεῖσα ἐπικαρπία θέλει περιέλθῃ εἰς τὸν προικολήπτην τοῦτον αὐτοδικαίως ἅμα τῷ θανάτῳ μου κατὰ τὸ ἀνωτέρω ἀναφερόμενον συμβόλαιον ἐπὶ τῇ αὐτῇ αἰτίᾳ καὶ ἀπέναντι τῶν πολυτετῶν καὶ εὐσυνηδόντων πρὸς μὲ ὑπηρεσιῶν τῆς ἐν λόγῳ ἀνεψιάς

μου Μελομένης συζύγου Κων)νου Ἰωάννου Ζαχαρίου.

Β) Ἐκ τῶν κινητῆς περιουσίας, ἥτις μετὰ τὴν πώλησιν ἀπάντων τῶν ἐν τῇ ἀνωτέρω ἀναφερομένη οἰκίᾳ εὐρισκομένων κινητῶν πραγμάτων μου, ἦτοι ἀπάντων τῶν ἐπιπλῶν σαλονιοῦ τραπεζαρίας, κρεβατοκάμαρας, σκευῶν κουζίνας οἰκιακῶν σκευῶν καὶ παντὸς ἐν γένει κινητοῦ πράγματος πρὸς τὸν ἀνωτέρω Κωνσταντῖνον Ἰωάννου Ζαχαρίαν καὶ τὴν σύζυγόν του Μελομένην, σύγκαιται ἐκ τῶν δύο Ἀρχιερατικῶν στολῶν πλήρων, τριῶν Σταυρῶν τοῦ στήθους καὶ ἐνὸς τῆς εὐλογίας, δύο ἐγκολπίων, δύο Μητρῶν, καὶ δύο πατεριτῶν, ἕξ ἐνὸς χουσοῦ ὥρολογίου, ἐκ τῶν ὀλίγων βιβλίων καὶ τῶν ἐξωτερικῶν καὶ ἐσωτερικῶν ἐνδυμάτων καὶ ἐκ χιλιῶν ἀρ. 1000 σημερινῶν δραχμῶν. Ταῦτα πάντα διαθέντο μετὰ τὸν θάνατόν μου καὶ μετὰ τὴν θέλησίν μου ὡς ἐξῆς:

Εἰς τὴν ἀνεψιάν μου Μελομένην σύζυγον Κωνσταντῖνον Ἰωάννου Ζαχαρίου κληροδοτῶ ἕνα σταυρὸν τοῦ στήθους, ὅστις εἶνε δῶρον τῆς πρώτης ἐπαρχίας μου ἦτοι τῆς Μητροπόλεως Ἱμβροῦ, καὶ ὅστις φέρει ὀπισθεν τὴν ἐπιγραφὴν τὴν ἐξῆς «Ἱμβρος Χρυσόστομος» Ἀπαντα τὰ λοιπὰ Ἀρχιερατικά μου ἄμφια κληροδοτῶ εἰς τὸ Γ. Φιλόπτωχον Ταμεῖον τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος ὑπὸ τὸν ὅρον, ὅπως ἐκποιηθῶσι ταῦτα, καὶ ἡμῖν τοῦ ἀντιτίμου νὰ διανεμηθῇ εἰς πτωχοὺς παλαιοσημερολογίτας τῇ ἐπιστάσῃ καὶ προνοίᾳ τοῦ νομικοῦ Συμβούλου τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος Ἀριστείδου Ζαχαρίου, ὃν διορίζω καὶ ἐκτελεστὴν τῆς παρουσίας διαθήκης, καὶ τοῦ Ταμίου τοῦ Ἀγῶνος Ἀρχιμανδρίτου Μερκουρίου Καλοσκάμη. Τὸ χουσοῦν ὥρολόγιόν μου κληροδοτῶ εἰς τὸν ἐπ' ἀνεψιᾶ μου Μελομένη Θ. Καβουρίδου γαμβρόν μου Κων)νον Ι. Ζαχαρίαν εἰς ἔνδειξιν τῶν πολλῶν μου εὐχαριστιῶν πρὸς αὐτόν, δι' ἣν εὐλάβειαν καὶ ἀφοσίωσιν ἐπεδείξατο εἰς τὸ πρόσωπόν μου. Τὰ ἐνδύματά μου ἐξωτερικά καὶ ἐσωτερικά, ἅτινα ἤθελον εὐρεθῇ μετὰ τὸν θάνατόν μου παραγγέλλω τὴν ἀνεψιάν μου Μελομένην Κ. Ζαχαρίου, ὅπως διαθήσῃ εἰς τοὺς πτωχοὺς, προτιμωμένων τῶν συγγενῶν μου τοιούτων, καὶ τῶν παλαιοσημερολογιτῶν. Τὰ δὲ ὀλίγα βιβλία κληροδοτῶ εἰς τὴν βιβλιοθήκην τοῦ Γενικοῦ Φιλοπτώχου Ταμεῖου τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, συμπεριλαμβανομένων καὶ πάντων τῶν φυλλαδίων τῶν ὑπ' ἐμοῦ ἐκδοθέντων. Εἰς μετρητὰ χρηματικὴν περιουσίαν μετὰ πεντηκονταετῇ Ἀρχιερατικὴν σταδιοδρομίαν δὲν ἐγκαταλείπω, παρὰ μόνον χιλίας δραχμὰς τῶν λοιπῶν περισσευμάτων ἐκ τῶν νομίμων ἀπολαυῶν μου διατεθέντων ὑπ' ἐμοῦ, ὄντος, ἐν τῇ ζωῇ πρὸς περισσοτέραν τῆς ψυχῆς μου χαρὰν καὶ ὠφέλειαν πνευματικὴν. Τὰς χιλίας ταύτας δραχμὰς παραγγέλλω τὸν ἐκτελεστὴν τῆς διαθήκης μου κ. Ἀριστείδην Ζαχαρίαν Δικηγόρον καὶ νομικὸν Σύμβουλον τῆς Ἐκκλησίας ὁργανώσεως ἡμῶν, ὅπως λάβῃ τὴν πρόνοιαν νὰ διανεμῇ ταύτας ἕξ Ἰσου εἰς τοὺς νομίμους κληρονόμους, ἀπολαμβάνοντας τὴν νόμιμον μερίδα ἐκ τῆς ἐλαχίστης ταύτης εἰς μετρητὰ περιουσίας μου. Ἐάν δὲ ὀψέποτε ἀναγνωρισθῇ ὑπὸ τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας ἡ ὑπ' Αὐτῆς προσγενομένη μοι ἀδικία τῆς περιουσιᾶς τῆς συντάξεώς μου

ἐκ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ὁργανισμοῦ ΟΔΕΠ διὰ τὴν μὴ συμμόρφωσίν μου διὰ λόγους θερηκευτικῆς συνειδήσεως πρὸς τὴν μονομερῆ ἀπόφασιν τῆς Ἱεραρχίας, τὴν ἀφορῶσα τὴν ἀντικατάστασιν πατρῖου Ἐκκλησιαστικοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου διὰ τοῦ ὑπὸ πανορθοδόξων Συνόδων καταδικασθέντος ὡς ἀντορθοδόξου Γρηγοριανοῦ τοιούτου, ἐπιθυμῶ καὶ ἐκφράζω τὴν τελευταίαν θέλησίν μου, ὅπως τὰ ἐπὶ εἰκοσαετίαν ὅλως ἀδίκως καὶ ἀντικανονικῶς περιουσιὰς μου ἐκτελέσῃς ἐπιδόματα μου διὰ τὸ δρῶν φρόνημά μου συμποσούμενα εἰς ἀρκετὰς χιλιάδας δραχμὰς νὰ διατεθῶσι πρὸς ἀγορὰν μιᾶς κλίνης ἐν τῷ εὐαγεῖ νοσοκομείῳ «Ὁ Εὐαγγελισμὸς» εἰς ὃ νὰ εἰσάγεται εἰς ἀσθενὲς συμπολίτης μου ἄπορος πρὸς νοσηλείαν καὶ θεραπείαν. Τὰ τῆς κηδείας μου καὶ τὰ νενομισμένα μνημόσυνα ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ἀμαρτωλῆς ψυχῆς ἐπαφίενται εἰς τὴν πρόνοιαν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος ὅπερ ἐν συννενοήσει πάντοτε μετὰ τοῦ ἐκτελεστοῦ τῆς διαθήκης καὶ νομικοῦ Συμβούλου Ἀριστείδου Ζαχαρία καὶ τῶν συγγενῶν μου. Ἐπισφραγίζω τὴν παροῦσαν διαθήκην μου μετὰ μίαν ὑποκαρδίον εὐχὴν, ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς ὁ τὰ πάντα σοφῶς διέπων καὶ πρὸς τὸ συμφέρον τῶν ἀνθρώπων, οἰκονομῶν, εὐδοκήσῃ νὰ ἐνώσῃ ἀπάσας τὰς ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας ἐν τῷ ἐορτασμῷ τῶν ἐορτῶν, καὶ ἐν τῷ πλαισίῳ τῶν αἰωνοβίων ὁρθοδόξων θεσμῶν, ἵνα ἅπαντες οἱ ὁρθόδοξοι, ταυτοχρόνως ἐορτάζοντες δαξάξωσι τὸ πάντιμον καὶ μεγαλοπρεπὲς ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος Ἀμήν

Ἐν Ἀθήναις τῇ 26ῃ Αὐγούστου 1955
Ὁ Πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομος. Γ. Καβουρίδης

ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΠΑΡΑΛΗΡΗΜΜΑΤΑ

Εἰς τὸν ὑπὸ ἡμερομηνίαν 11—9—55 «Ἐθνικὸν Κήρυκα» ὑπὸ τὸν τίτλον «πρέπει νὰ ξαναγυρίσωμε τὰ ἄγνὰ Ἑλληνικὰ χρόνια», δημοσιεύει ὁ Ἐπίσκοπος Χίου Παντελεήμων Φωστίνης, ὅτι κληθεῖς μετέβῃ εἰς τὸ θέατρον τοῦ Φιλοτεχνικοῦ Συλλόγου Χίου ἵνα παρακολουθήσῃ τὸ ἔργον «ὁ ἀγαπητικὸς τῆς Βοσκοπούλας». Ὅσον καὶ ἂν προσπαθῇ ὁ ἅγιος τοῦ Θεοῦ εἰς τὰς ἀρχὰς νὰ δικαιολογήσῃ τὴν μετάβασίν του εἰς τὸ θέατρον καὶ ὁ Ἀρχιερεὺς, δὲν δύναται νὰ τὸ κατορθώσῃ διότι οἱ νόμοι τῆς Ἐκκλησίας ἀπαγορεύουν αὐστηρῶς καὶ αὐτοὺς τοὺς Λαϊκοὺς, πόσον μᾶλλον τοὺς Κληρικοὺς καὶ δὴ Ἀρχιερεῖς τὸ δὲ χεῖριστον ὅτι τὸ θέμα «ὁ ἀγαπητικὸς τῆς βόσκοπούλας» ἦτο ἐρωτικὸν εἰδήλιον!!! Δὲν ἤρκεσε δὲ ὅτι ποιήσας τοῦτο ἡμάρτησε σοβαρῶς καὶ εἰς καθάραισιν καταδικάζεται καὶ ἔπρεπε νὰ μὴ ὑπάγῃ ἢ νὰ φροντίσῃ νὰ μὴ τὸ μάθῃ ὁ ἕξω κόσμος καὶ σκανδαλισθῇ, ἀλλὰ τοῦναντίον τὸ ἐδημοσίευσεν ὁ ἴδιος εἰς τὴν σοβαρώτεραν ἐφημερίδα τῶν Ἀθηνῶν, διὰ νὰ μάθῃ ὅλος ὁ κόσμος, ὅτι οἱ Δεσποτάδες ἤρχισαν νὰ πηγαίνουν στὰ θέατρα γιὰ νὰ βλέπουν ἐρωτικὰς σκηνάς!!! Καὶ ὥσάν νὰ μὴ ἤρχη καὶ τοῦτο πρὸς τὸ γενικὸν σκάνδαλον, ἀλλ' ἠθέλησε ὁ Γεννάδας καὶ ἐπροσπάθησε διὰ πολλῶν λέξεων νὰ ἐξωτερικεύσῃ εἰς τὸν λαὸν τὰς

αίσθητηράς παραχορδὰς τῆς καρδίας καὶ τοῦ νοῦς του ἐκ τῶν παιζομένων εἰς τὴν σκηνήν!! μεταφέρων ταῦτα τεχνικῶς εἰς πνευματικὸν δῆθεν ἐπιπεδον. Ἰδοὺ αὐτολεξί τι λέγει «...Μία συγκίνησις βαθεῖα γλυκεῖα συγκίνησις ἐπλημύρισε τὴν ψυχὴν μου. Εἰς ὁρισμένας στιγμὰς δὲν κατόρθωσα νὰ συγκρατήσω τὰ δάκρυά μου, δάκρυα νοσταλγικά τῆς ἀγνῆς ἐκείνης ἐποχῆς ποὺ κρατοῦσε ὑψωμένες τὶς ἡθικὰς ἐκείνες ἀξίες! Βάσις καὶ θεμέλιον ἐκείνης τῆς ζωῆς, ἦταν ἡ ἀκράδαντος πίστις εἰς τὸν θεόν, ὁ σεβασμὸς πρὸς τὰς ἱερὰς παραδόσεις, ὁ φόβος τοῦ θεοῦ αἱ τύψεις τῆς συνειδήσεως κτλ.».

Ἀνακατεύει ἐνταῦθα ὁ ἅγιος τοῦ θεοῦ, τὴν ἀγνότητα, τὴν ἡθικὴν, τὸν φόβον τοῦ θεοῦ καὶ τὰς ἀρετὰς, μὲ τὸν ἔρωτα καὶ τὰ ἁμαρτωλὰ καμώματά του τοὺς χοροὺς διασκεδάσει κτλ. ἀλλ' αὐτὰ ἀνθίστανται ἀλλήλων ριζικῶς, καὶ τὸ ἐν συντρίπτει τὸ ἄλλο. Παρατηρήσατε τὴν ἀντισοροπλίαν τῶν λεγομένων του, «βάσις καὶ θεμέλιον ἐκείνης τῆς ζωῆς ἦτο ὁ σεβασμὸς πρὸς τὰς ἱερὰς Παραδόσεις. <!!!!!!> Ἱερὰ Παραδόσεις 1924 ἐτῶν ὅπως εἶναι καὶ τὸ Παλαιὸν ἡμερολόγιον, διὰ τὸ ὁποῖον χιλιάδες ἀνθρώπων ἀγωνίζονται ἐπὶ ὁλόκληρον 30ετίαν, ἐνῶ αὐτὸς κατετάραξεν ὅλο ληρὸν τὴν Χίον, διέλυσε Μονὰς, ἐρήμαξεν Ἑκκλησίαν, ἐπόμπευσεν ἱερεῖς κατεδίωξε Μοναχοὺς ποὺ ἐγέμισεν ἡ Ἀττικὴ ἐξ αὐτῶν, περιπλανώμενους ὡς τὸν θρυλικὸν Ἰουδαῖον, μὲ τὴν ἀπανθρωπλίαν καὶ ἀγριότητα, ὥστε ἀποδεικνύει ὁ ἴδιος τὰ ζωῶδη ἔνστικτα ὑπὸ τῶν ὁποίων κυριεύεται καὶ διοικεῖται, ἐνῶ ὁ δυστυχὴς ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος προσπαθεῖ εἰς τοὺς λόγους καὶ τὰ κηρύγματά του, μὲ ἀπεριόριστον ὑποκρισίαν καὶ ἀγυρτεῖαν νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ἔχει τόσον ἀθῶαν καὶ ἀγνὴν παιδικὴν ψυχὴν, ποὺ κλαίει ἀπὸ συγκίνησιν διὰ τοῦ ἀπὸ συμπαθείαν, καὶ πόσχει ἀπὸ αἰσθημάτων φιλανθρωπίας! Καὶ ἐὰν ἐπροσκαλεῖτο εἰς Ἑκκλησιαστικὴν ἐορτὴν καὶ πανήγυριν, θὰ ἠὲ χαριστεῖτο τόσον πολὺ, θὰ ἔγραφε τόσα πολλὰ ἔξυμνῶν τὸν ἅγιον, τὰ θαύματα καὶ τὴν ἀγίαν του ζωὴν; ἢ ἐὰν ἡ ἐορτὴ ἦτο Παλαισημερολογικὴ, ποὺ τελεῖται κατὰ τὰ Πατρια καὶ τὴν ἀρχαίαν παράδοσιν, (ἦν τόσον ἔξυμνεῖ ἀνωτέρω διὰ τὸ θέατρον) θὰ ἐπῆγαινε καὶ θὰ ἐστόλιζε μὲ τόσας αἰσθητικὰς φράσεις τὴν ἐορτήν; Οὐχὶ βεβαίως ἀλλὰ θὰ ἔπερνε μαζί του ἀρκετοὺς χωροφύλακας καὶ θὰ διέλυε διὰ τῆς βίας καὶ τῶν γκολπ τοὺς πιστοὺς, θὰ ἐξύριζε καὶ ἐφυλάκιζε τὸν ἱερέα καὶ θὰ ἐδημοσιεύετο τὸ κατόρθωμά του, καυχόμενος ἐπὶ κοινωνικῇ προόδῳ καὶ ἀτομικῇ ἐλευθερίᾳ τοῦ 20οῦ αἰῶνος. Δηλαδή ἀπὸ τὸ ἐν μέρος ἐπαινεῖ τὰς ἱερὰς καὶ ἀρχαίας Παραδόσεις διὰ τὸ θέατρον τοὺς ἔρωτας χοροὺς κτλ. μὲ ἐνθουσιασμὸν καὶ συγκίνησιν. Ἄνευ ἐντροπῆς καὶ ἐλέγχου συνειδήσεως καθ' ὃ Ἀρχιερεὺς καὶ παρακινεῖ τοὺς πάντας νὰ ἐπαφέρουν τὰ ἀγνά; αὐτὰ ἦδη καὶ ἔθιμα, ἀπὸ δὲ τὸ ἄλλο ἐξοντῶναι διὰ τῶν ὁμοτέρων βανδαλισμῶν ἡμᾶς τοὺς Πύργιτας ποὺ κρατοῦμεν ἀκριβῶς τὰς ἱερὰς ἐκκλησιαστικὰς καὶ ἐθνικὰς παραδόσεις καὶ τὰ ἀγνά πραγματικῶς καὶ ἡθικὰ ἦδη καὶ ἔθιμα..

Αὐτὸς εἶναι ὁ ἀκούων ὑπὸ τὸ ὄνομα Παντελεήμων Φωστεινῆς ἐπίσκοπος Χίου, ἀντιπρόσωπος τοῦ Χριστοῦ· αὕτη εἶναι ἡ ζωὴ του, αὐτὰ εἶναι τὰ κα-

τορθώματά του· καὶ ἔπειτα ἀποροῦμεν γιατί ἀδείσεν καὶ ἀπίστησεν ὁ κόσμος καὶ ἐφθασεν εἰς αὐτὴν νὴν παρακμὴν καὶ ἐλεεινότητα! Ταῦτα παραδείγματα βλέπει ὁ λαὸς καθημερινῶς ἀπὸ τοὺς ἐπισκόπους καὶ τὸν κλῆρον του. Δὲν ἔχομεν δυστυχῶς χωρὸν νὰ δημοσιεύσωμεν αὐτοῦσιον τὸ διήγημά του, διὰ νὰ πληροφορηθῇ ὁ καθεὶς τὴν ψυχικὴν τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ διαγωγὴν.

Μὴ πλανᾶσθε λοιπὸν ἀδελφοὶ ἀπὸ τὴν χριστολογίαν ὑποκρισίαν καὶ ἀγυρτεῖαν τῶν τοιούτων κληρικῶν, οἵτινες εἶναι πολλοὶ δυστυχῶς, πλανῶντες καὶ πλανώμενοι ἀλλὰ προσέχετε μὴ παρασυρθῆτε· ἐκ τῶν ἔργων αὐτῶν ἐπιγνώσεσθε αὐτοὺς λέγει ὁ Κύριος.

Τὰς ἱερὰς παραδόσεις ὀφείλομεν τηρεῖν πρᾶγματι· τὰς ἀγίας ὁμῶς Παραδόσεις τὰς ἐκκλησιαστικὰς πίστιν ἡθικὴν ἀγάπην φιλανθρωπλίαν καὶ ὅχι ἔρωτας χοροὺς ἀνθηδικότητας κ.λ.π. καὶ ὅσα ἄλλα παύζονται εἰς τὰ θέατρα ποὺ ἐπαινεῖ ὁ νεωτερίζων Ἐπίσκοπος.

Ἀρχιμανδρίτης Ἀνάκιος Παππᾶς

ΕΠΙΒΕΒΑΗΜΕΝΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Εὐχαρίστως παραθέτομεν τὴν ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον ἀπάντησιν εἰς σχόλιον τοῦ περιοδικοῦ μᾶς τοῦ λίαν προσφιλοῦς καὶ ἀξιοσεβάστου πατρὸς Ἀκακίου, ὑπογράφοντος καὶ ἐκ μέρους ἄλλων Ἀγιορείτων πατέρων. Πρὸς ἄρσιν πάσης παρεξηγήσεως, ἐκ προοιμίων σημειοῦμεν τὰ ἑξῆς. Τοὺς Ἀγιορείτας πατέρας, αὐτοὺς δηλαδὴ ποὺ ἐγαλούχησαν καὶ ἐξέθρεψαν τὸ ἱερὸν τῆς εὐσεβείας κίνημα, τοὺς θεωροῦμεν στυλοβάτας καὶ προμάχους τῆς ἀγωνιζομένης Ὁρθοδοξίας. Δὲν εἶναι ὁμῶς μόνον αὐτοὶ μακρὰν τοῦ Ἁγίου Ὄρους. Ἀλλ' ὡς ὀρθῶς παρατηρεῖ καὶ ὁ πατὴρ Ἀκάκιος πολλοὶ «ἐξέρχονται εἰς τὸν κόσμον πρὸς περισσοτέρας σπουδὰς» ἄλλοι «λόγῳ ἀσθενείας δῆθεν ἢ ἄλλων αἰτιῶν». Καὶ εἰς αὐτοὺς δέον νὰ προστεθῶσιν καὶ μοναχοὶ ἀσκόπως πλανώμενοι εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ διόδους τῶν μεγαλοπόλεων κλπ.

Αὐτὸ τοῦτο λοιπὸν τὸ σύμφρον τῆς Ὁρθοδοξίας ἀπαιτεῖ τὴν περιστολὴν τοῦ νακοῦ, τῶν ἀσκόπως εἰς Ἀθήνας πλανωμένων. Βαρύνει δὲ καὶ ὡς ἱερὰ ὑποχρέωσις ἐφ' ὅλων μᾶς ἡ προσοχὴ εἰς τὸ Ἁγιον Ὄρος· ὅς μὴ μιμούμεθα τὸ ἔργον τῆς ἀδελφότητος «Ζωῆ» κρατοῦντες εἰς τὰς πόλεις ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῶν καρθενευόντων, νέους εὐσεβεῖς δυναμένους νὰ ἀσκηθῶσιν ἀσκητικώτερον εἰς Ἁγιον Ὄρος καὶ τὸν προσφιλεῖ εἰς τὴν Παναγίαν μᾶς τόπον νὰ ἐπανδρώσωσιν.

Δημοσιεύοντες τὸν ἀπάντησιν τοῦ πατρὸς Ἀκακίου ἐκφράζομεν καὶ αὐτὴν τὴν ἐγνωμοσύνην μᾶς πρὸς τοὺς Ἀγιορείτας Πατέρας.

Εἰς τὴν τελευταίαν σελίδα τῆς ὑπ' ἀριθ. 215 «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας» ὑπὸ τὸν τίτλον «τὸ Ἁγιον Ὄρος», δημοσιεύει τις τὰ ἑξῆς «...Τονίζομεν ὁμῶς εἰς τὸ σημειωμὰ μᾶς αὐτὸ τὸν τεράστιον κίνδυνον ἐκ τῆς λειψανδρίας ποὺ ἀντιμετωπίζει ὁ ἀγιώνυμος αὐτὸς τόπος καὶ ὅστις κατὰ μέγα μέρος ὀφείλεται εἰς τὴν ἀκριτον εὐσεβείαν (:) τῶν φυγάδων τοῦ ἐπιγείου αὐτοῦ Παραδείσου».

Εἰς ταῦτα ἀπαντῶμεν καὶ τονίζομεν οἱ ὑποφαινόμενοι ὅτι ἡ λειψανδρία τοῦ ἁγ. Ὁρους προέρεται κυρίως ἐκ τοῦ ἐπιβαλλομένου διὰ τῆς βίας εἰς τοὺς ζηλωτὰς μνημοσύνου τοῦ πατριάρχου, ὄντος Ν)γίτου (ἐνῶ τὸ ὅγιον ὄρος κρατεῖ τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον) καὶ τῆς πνευματικῆς ἐπικοινωνίας τῶν Μονῶν μετὰ τῶν Ν)γιτῶν τοῦ κόσμου. Πᾶς εὐλαβὴς χριστιανὸς ποθῶν τὴν Μοναχικὴν πολιτείαν καὶ εἰς ἁγ. ὄρος πρὸς τοῦτο μόλις ἴδῃ τὰ δύο ταῦτα ἀντίθετα πρὸς τὴν ὀρθοδοξίαν ἐπιστρέφει ἀμέσως εἰς τὸν κόσμον. Ἄλλοι δὲ τοιοῦτοι ἐν τῷ κόσμῳ εἰσέτι ὄντες πληροφοροῦμενοι ὑπὸ τῶν πνευματικῶν διὰ τὰ δύο ταῦτα κακὰ δὲν μεταβαίνουν διόλου εἰς ἁγ. ὄρος. Ἄν ἀμφιβάλλουν πρὸς ταῦτα οἱ κρατοῦντες ἐν ἁγ. ὄρει καὶ οἱ γράφοντες τὰ ἀνωτέρω ἄς δοκιμάσουν νὰ ἴδουν τὴν ἀλήθειαν. Ἄς παύσουν τὸ μνημόσυνον τοῦ Πατριάρχου τὴν δόξιν τῶν ζηλωτῶν, καὶ τὴν ἀδιάκριτον πνευματικὴν ἐπικοινωνίαν μετὰ τῶν Ν)γιτῶν, ὥς ὁ Μ. Βασίλειος διατάξῃ θὰ καὶ ἴδον ὅτι ὡς ἀπὸ μηχανῆς θὰ ἐπανδρωθῇ ὁ ἀγιώνυμος αὐτὸς τόπος.

Ἐπίσης πάντες σχεδὸν οἱ ἐκπαιδευόμενοι μοναχοὶ εἰς τὴν Ἀθωνιάδα σχολήν, ἐξέρχονται εἰς τὸν κόσμον πρὸς περισσοτέρας σπουδὰς καὶ λαμβάνοντες Ἐκκλησιαστικὰς θέσεις, μένουσιν εἰς τὸν κόσμον διαπαντός, Ἀλλὰ καὶ πολλοὶ ἄλλοι μοναχοὶ ἀνυπότακτοι καὶ ἀκατάστατοι, ἐξέρχονται εἰς τὸν κόσμον λόγῳ ἀσθενείας ἢ ἐμπορίου ἢ ἄλλων αἰτιῶν, καὶ μένουσιν ἐν αὐτῷ, Ὡστε ἐξ αὐτῶν καὶ μόνον προέρχεται ἡ λειψανδρία τοῦ ἁγ. ὄρους καὶ ὄχι ἐκ τῶν ἐξ ἀκριτοῦ εὐσεβείας φυγάδων οἵτινες εἰσὶ μεμετρημένοι καὶ ἐλάχιστοι τὸν ἀριθμὸν, ἀλλ' ἀπαραίτητοι εἰς τὸν ἀγῶνα ὃν ἀπ' ἀρχῆς ἀνέλαβον μετ' αὐτοθυσίας καὶ ἀνήγαγον εἰς ἣν εὐρίσκεται ἡδη περιωπὴν ἐξ οὗ καὶ ὑπὸ πάντων τῶν εὐφρονούντων ἐπαινοῦνται καὶ μακαρίζονται.

Διὰ τῶν ἀρεπῶν λοιπὸν αὐτῶν φράσεων ὑπονοεῖ ὁ ἀρθρογράφος ἡμᾶς τοὺς Ἀγιορείτας ἱερεῖς, τοὺς ἐξελεθόντας ἀπὸ 30ετίας καὶ ἐντεῦθεν τοὺς ἀγωνιζομένους διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ τὰς Ἱ. Παραδόσεις καὶ καταδικωμένους σκληρῶς ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Κράτους, ὥς τὸ Πανελλήνιον καὶ ὁ ἔξω κόσμος βλέπῃ καὶ παρακολουθῇ. Πληροφοροῦμεν λοιπὸν τὸν γράψαντα ὅτι δὲν εἶναι ἀκριτος εὐσέβεια τὸ τοιοῦτον ἀλλὰ εὐδιάκριτος ἐγνωσμένη καὶ εὐσυνείδητος πράξις σύμφωνος κατὰ πάντα μὲ τοὺς νόμους καὶ τὴν αἰωνόβιον συνήθειαν τῆς Ἐκκλησίας. Ἄν ὁ γράψας εἶναι Ν)γιτης δικαιολογεῖται, ἀλλ' ἂν εἶναι ἐκ τῶν ἡμετέρων, τι εἰπόμεν καὶ τι ἡλαλίσσωμεν; Ἀκριτος εὐσέβεια καὶ φυγάδες ἡμεῖς; Ἀλλοίμονον.

Οἱ Ἀγιορεῖται Πατέρες

Κατάθεσις χρημάτων ἀντὶ στεφάνου εἰς μνήμην τοῦ Ἀγίου Προέδρου

Ἡ κ. Ἑλένη Στρατηγικὴ δρχ. 70, Ἀνώνυμος Κυρία δρχ. 100, Ὁ Σύλλογος Κυριῶν Πειραιῶς «Ἡ ΕΥΠΟΙΙΑ» δρχ. 300, Ἀνώνυμος ἐκ Νικαίας δρχ. 100, Ἡ δ)νὶς Μαρία Βασσοπούλου ἐκ Βόλου δρχ. 70.

Εὐχόμεθα ὅπως ὁ Μεταστάς Ἀρχιερεὺς μεσιτεύῃ διὰ ἡς ψυχὰς ὧν.

Σύντομος Βιογραφία

Ο ΗΓΕΤΗΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ ἀείμνηστος καὶ Δαφνοστεφὴς Βασιλεὺς Κων)τίνος ἠοθάνετο ἰδιαιτέραν ἐκτίμησιν καὶ εὐκρινῆ σεβασμὸν πρὸς τὸν Μητροπολίτην Χρυσόστομον. Συχνάκις συνέτρωγον καὶ ἐλευθέρως προσήρχετο εἰς τὰ ἀνάκτορα. Εἰς τὸ Ἑσκή—Σεχὴρ λοιπὸν τὸν ἐδέχθη προσηνέστατα εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ ὁ Στρατηλάτης καὶ ἐθεώρησε τὴν ἐπισκεψίην του ὡς οὐρανίαν ἀναψυχὴν κατὰ τὰς δυσκόλους στιγμὰς, ποὺ διήρχετο τὸ Ἔθνος.

Ἀφοῦ συνεζήτησαν τὸν παρέπεμψεν εἰς τὸν τότε πρωθυπουργὸν τῆς Ἑλλάδος ἀείμνηστον Δ. Γούναρην. Ὁ πρωθυπουργὸς ὅμως, παρ' ὅλας τὰς προτροπὰς ἠδράνησε οὐχὶ ἐκ δόλου, ἀλλ' ἐξ ἐνὸς πνεύματος σχολαστικισμοῦ. Οὕτω ἐξελέγη πρὸς μεγίστην ζημίαν τῆς Ἐκκλησίας Πατριάρχης Κων)πόλεως ὁ Μεταξάκης, διὰ νὰ ἀρχίσῃ τὸ καταστρεπτικὸν κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας ἔργον. Ἐπόμενον ἦτο μετὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ Μεταξάκη νὰ τεθῇ ὑπὸ διωγμὸν ὁ ἀγνὸς ἰδεολόγος Χρυσόστομος.

Οὕτε τὴν κλίμακα τοῦ Πατριαρχείου δὲν τοῦ ἐπετράπη νὰ ἀνέλθῃ. Πρὸς τοὺς λυπηθέντας φίλους καὶ ἀκραφνεῖς ἐργάτας τῆς Ὁρθοδοξίας συνέστησε ψυχραιμίαν. Διορατικώτατος δὲ ὢν παρ' ὅλον τὸν φλέγοντα πατριωτισμὸν του, χάριν οὐ πολλὰς κακώσεις ὑπέστη, δὲν ἐνέκρινε τὸν ἀκράτητον ἐνθουσιασμὸν τῶν Ἑλλήνων τῆς Κων)πόλεως ἐξ ἀφορμῆς τῆς προσωρινῆς κατοχῆς τῆς Βασιλίδος. Ἦτο βέβαιος ὅτι ἡ αἰσχρὰ καὶ ἀνθελληνικὴ διπλωματία τῆς Δύσεως, δὲν θὰ ἐπέτρεπε τοιαύτην ἐθνικὴν εὐτυχίαν εἰς τὴν μικρὰν καὶ ἐνδοξον Ἑλλάδα. Δι' αὐτὸ καὶ συνεβούλευε μετριοπάθειαν καὶ συντηρητικότητα εἰς τὰς ἐκδηλώσεις.

Μετὰ ἀπὸ τὴν Κων)πολιν καὶ γεμάτος πικρίαν διὰ τὰς ἐθνικὰς καὶ ἐκκλησιαστικὰς ἀνωμαλίας κατέρχεται εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐνθα κατὰ πατρικὸν καθῆκον τακτοποιεῖ Πρωτοσύγγελλον Μητροπόλεως Ἀθηνῶν τὸν πιστόν του Διάκονον καὶ νῦν Πατριάρχην Κων)πόλεως Ἀθηναγόραν.

Ὁ Μεταξάκης διέταξε τὴν σύλληψιν τοῦ ἀγωνιστοῦ Ἐπισκόπου πλὴν οὗτος προλαβὼν ἀνεχώρησεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν. Ἐκεῖ ἡγαπήθη ὑφ' ὅλων κληρικῶν καὶ λαϊκῶν καὶ ἐγένετο τὸ σέμνωμα τῶν Πασεριαρχείων. Ἡ αἴγλη, μεθ' ἧς περιεβλήθη ὑπῆρξε ἀφάνταστος καὶ ὠδήγησε τοὺς θαυμαστάς του, μετὰ τὴν χηρείαν τοῦ Πατριαρχικοῦ θρόνου Ἀλεξανδρείας νὰ «συνωμοτήσουν» κατὰ τῆς ταπεινοφροσύνης του, ἐνεργοῦντες διὰ τὴν ἀνάρρησιν του εἰς τὸν περικλεῆ θρόνον τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Μάρκου, τοῦ Μ. Ἀθανασίου, τοῦ Κυρίλλου καὶ ἄλλων ἐνδόξων τῆς Ἐκκλησίας Πατέρων. Τοῦτο ἀντιληφθεὶς ὁ δξυνούστατος ἱεράρχης λάθρα ἀνεχώ-

Ἡ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΟΝ ΠΙΣΤΙΣ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΕΡΓΑ

ρησε ἀποφεύγων τὰς τιμὰς καὶ τὴν κατὰ κόσμον δόξαν. Μετὰ τοῦτο ἀνεδείχθη Πατριάρχης ὁ ἐπαξίως κατέχων τὸν θρόνον τοῦτον κ. Χριστοφόρος.

Εἰς Ἀθήνας ἀρχίζει πλουσίαν Ἐκκλησιαστικὴν δράσιν. Μεταβαίνει εἰς Ἐπισκοπὴν Φιλιππῶν ὡς Τοποτηρητὴς καὶ ἐν συνεχείᾳ ὡς Ἐπίσκοπος εἰς Φλώριναν. Ἐπίσκοπος πλέον Φλωρίνης ἐργάζεται μὲ ζήλον καὶ ἀφοσίωσιν διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τῆς πίστεως καὶ τῆς φιλοπατρίας παρὰ τῷ ποιμνίῳ τῆς Θεοπνεύστου Ἐπαρχίας του.

Τὸ 1923 ἡ Ἱταλικὴ Κυβέρνησις ἐξ ἀφορμῆς τοῦ φόνου ὑπὸ τῶν ληστών Στρατηγοῦ Τελλίνι, προέδρου τῆς Ἐπιτροπῆς διαχαράξεως τῶν Ἑλληνοαλβανικῶν συνόρων καταλαμβάνει στρατιωτικῶς τὴν Κέρκυραν. Ἐπειδὴ δὲ ἡ τότε Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις ἐθνοπρεπέστατα ἐνεργούσα ἀπέρριψε τὴν νόταν τῆς Ἱταλικῆς Κυβερνήσεως, ὁ στρατὸς Κατοχῆς Κερκύρας προέβη εἰς παντοίας καταδυναστεύσεις τοῦ Κερκυραϊκοῦ λαοῦ καὶ διαπόμευσιν τῶν Ἑλληνικῶν Ἐθνικῶν Συμβόλων.

Εἰς τὴν δύσκολον αὐτὴν στιγμὴν εὐρέθη ὁ Μητροπολίτης Χρυσότομος εἰς Κέρκυραν φιλοξενούμενος τοῦ Μητροπολίτου κ. Ἀθηναγόρου. Παραβλέπων δὲ τοὺς τύπους καὶ ἀποβλέπων εἰς τὴν οὐσίαν, ὡς γνήσιος Ἕλλην, συμμετέχει εἰς τὴν ἐθνικὴν αὐτὴν δοκιμασίαν, ἀλλὰ καὶ ἀγωνίζεται σθεναρῶς. Οὕτω ἀδιαφορῶν διὰ τὴν παρουσίαν τῶν Ἱταλικῶν στρατευμάτων ὁμιλεῖ μὲ σθένος καὶ ἐθνικὴν ἀξιопρέπειαν ἀπὸ τοῦ Δημαρχείου τῆς Κερκύρας καὶ εἰς τὴν πλατεῖαν ἐκείνην τοῦ χειμαζομένου Κερκυραϊκοῦ λαοῦ.

Τὸ 1928 ἐξελέγη συνδικὸς καὶ εὐρίσκεται εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἀσθενήσας βαρέως εἰσηλθε πρὸς νοσηλείαν εἰς τὸν «Εὐαγγελισμόν». Μετὰ τὴν ἀποθεραπείαν του παρητήθη διὰ λόγους ὑγείας, χωρὶς νὰ παύσῃ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν του δράσιν. Ὁμιλεῖ τακτικῶτα εἰς διαφόρους αἰθούσας καὶ δὴ εἰς τὴν αἰθούσαν «Τριῶν Ἱεραρχῶν».

Κατὰ προτροπὴν τῶν φίλων του ἀπεφάσισε νὰ ἀποκτήσῃ μικρὸν οἰκίσκον, τὸν ὁποῖον ἠγόρασε διὰ προσφορὰς δανείων ὑπὸ τῶν Μητροπολίτου Ἀθηναγόρα καὶ τοῦ τότε Ἀρχιεπισκόπου Χριστοφόρου Χατζῆ. Διὰ τῆς συντάξεώς του ἐξώφλησε ἐντὸς δύο ἐτῶν τὸ χρέος.

Μέσα εἰς τὴν πρωτεύουσαν παραμένων πλέον παρηκολούθει μὲ ἰδιαίτεραν συγκίνησιν τὸν ἀγῶνα καὶ τὰς ταλαιπωρίας τοῦ ἀγωνιζομένου διὰ τὰς παραδόσεις ποιμνίου.

(Ἀκολουθεῖ)

Υπεόθυνος ὕλης Παναγιώτης Ι. Βρετάνος

Νίκης 33 — Ἀθήναι

Τυπογραφεῖον Γεώργιος Σερμίνης

Θεμιστοκλέους 33. — Ἀθήναι

Ὁ Θεὸς ἀποκαλυφθεὶς εἰς τὸν Πατριάρχην Ἀβραάμ 3000 ἔτη περίπου πρὸ τῆς ἐν τῷ κόσμῳ ἐν σαρκὶ παρουσίας Του καὶ διδάξας τὴν ὁρθόδοξον πίστιν, ἐξεπαίδευσεν τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν ἐν τούτῳ τῷ κόσμῳ βιωτὴν, νὰ ζῇ προχεῖρως ὑπὸ καλύβας καὶ νὰ ἀναμένη τὴν ἀποκατάστασιν του εἰς τὴν ἄνω Ἱερουσαλήμ, τὴν αἰωνίαν πατρίδα μας. Συνεχίζεται ἡ τοιαύτη κατεύθυνσις ὑπὸ τοῦ Θεοῦ εἰς τοὺς ἀπογόνους τοῦ Ἀβραάμ μὲ δέλεαρ τὴν γῆν τῆς Ἐπαγγελίας διὰ τὴν ἀδυναμίαν τοῦ Ἰσραηλικοῦ λαοῦ. Ὁ Σωτὴρ ἡμῶν διὰ τῆς θυσίας τοῦ Γολγοθᾶ καὶ τοῦ ἱεροῦ Του Εὐαγγελίου ἤνοιξε νέαν ἐποχὴν εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ κόσμου.

Τὴν ὁρθόδοξον πίστιν παρελάβομεν ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες καὶ διὰ τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας μετελαμπαδεύσαμεν εἰς πάντα τὰ ἔθνη. Οἱ πρῶτοι Χριστιανοὶ εἶχον τὰ πάντα κοινά. Ἡ Ἑλλὰς ἀποστέλλει εἰς τοὺς πτωχοὺς τῆς Ἱερουσαλήμ βοηθείας. Ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα κατέστη παγκόσμιος 300 ἔτη πρὸ Χριστοῦ διὰ νὰ διευκολυνθῇ ἡ διάδοσις τῆς ἀληθινῆς θρησκείας, ὡς καὶ ἐγένετο διὰ τῆς μεταφράσεως τῆς παλαιᾶς Διαθήκης καὶ τῆς συγγραφῆς τῆς Καινῆς εἰς τὴν ἑλληνικὴν. Οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας διδάσκουν τὴν ὁρθόδοξον πίστιν καὶ διὰ τῶν ἑπτὰ Ἀγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ τῶν τοπικῶν τοιούτων διασφαλίζουν αὐτὴν ἀπὸ πάσης αἱρετικῆς κακοδοξίας. Σήμερον πάλιν ἡμεῖς οἱ ὁρθόδοξοι (οἱ παλαιοσημερολογῖται) καλούμεθα νὰ συνεχίσωμεν τὸν ἱερὸν ἀγῶνα τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας μέχρι ἐπικρατήσεώς της.

Ποῦ εἶναι ὅμως ἡ ἀποφασιστικότης καὶ ἡ δίψα διὰ τὴν καλὴν ὁμολογίαν; Ποῦ ὁ πόθος διὰ μαρτύρια; ποῦ ἡ ἀγάπη νὰ εἶναι τὰ πάντα κοινά; Ποῦ ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν αὐστηρὰν Χριστιανικὴν ζωὴν; τὴν ζωὴν ποὺ δὲν μᾶς ἐδόθη διὰ ν' ἀπολαύσωμεν τὴν ματαιότητα ἀλλὰ ὡς μαρτύριον διὰ νὰ ἐπιτύχωμεν τὴν ἄνω Ἱερουσαλήμ; Ὁ ἱερὸς ἀγὼν θέλει θυσίας. Ὁ ἕνας δὲν ἐννοεῖ νὰ ἐκτεθῇ εἰς τὰς τάξεις τῶν γνήσιων ὁρθοδόξων ἀλλὰ θεᾶται μακρόθεν ὡς παγωμένος. Δὲν θέλει τὴν ἐνόχλησιν τοῦ ἐν σκότει διατελοῦντος πλησίον του. Ὁ ἄλλος δὲν θέλει τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ὁρθοδόξου Χριστιανοῦ, τὸν κουράζου. Ὁ ἄλλος ἀσχολεῖται νὰ σχηματίσῃ περιουσίας καὶ πλούτη μάταια ἐνῶ δὲν γνωρίζει διὰ ποῖον τὰ ἐτοιμάζει. Ἦδη ὁ ἱερὸς ἀγὼν ἀδικεῖται καὶ ἡ ὑπεράσπισίς του ἀπαιτεῖ ἀπὸ ἡμᾶς ἀνταπάρνησιν καὶ θυσίας.

Ἄς μετανοήσωμεν ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, καὶ ἄς στραφώμεν εἰς τὸν προορισμὸν μας διὰ νὰ ὑπηρετήσωμεν τὸν ἱερὸν ἀγῶνα μας καὶ τὴν ὁρθόδοξον πίστιν καὶ ἄς δοξάζωμεν τὸν Δεσπότην Χριστὸν ποὺ μᾶς ἐφώτισεν καὶ μᾶς ἤξιώσεν νὰ βασιτάζωμεν τὰ στίγματα τοῦ Σταυροῦ Του μὲ ἀνταπάρνησιν, διὰ νὰ σώσωμεν τὴν ἀθλίαν ψυχὴν μας κατὰ τὰς πόνηράς αὐτὰς ἡμέρας.

ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

Μοναχὸς Ι. Μ. Ἀξίον Ἔστιν

ΣΤΑΥΡΟΣ ΑΝΥΨΟΥΜΕΝΟΣ

Τὸ παρὸν ἄρθρον τοῦ ἐκλεκτοῦ συνεργάτου κ. Βασ. Σπαθοπούλου, εἶχε συνταχθῇ καὶ δοθῇ πρὸς δημοσίευσιν πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ ἀειμνήστου Ἡγέτου μας, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ὑψώσεως τοῦ τιμίου Σταυροῦ τὸ παραθέτομεν ὅχι ὡς ἐπικαιρον πλέον, ἀλλ' ὡς πλήρες ὡραίον ἰδεῶν καὶ ὠφελίδων διδαγμάτων.

Μετὰ τὴν Ἀνάστασιν καὶ τὴν εἰς οὐρανούς Ἀνάληψιν τοῦ Κυρίου, οἱ Ἰουδαῖοι βλέποντες τὰ ἐξαίσια θαύματα τὰ ὁποῖα διὰ χειρῶν τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων ἐγένοντο, φθόνῳ κινούμενοι, ἐσκέφθησαν νὰ κρύψωσι καὶ τὸν Πανάγιον τοῦ Σωτῆρος Τάφον καὶ τὸν Τίμιον Σταυρόν, διὰ νὰ μὴ μεταβαίνωσιν ἐκεῖ οἱ χριστιανοὶ καὶ προσκυνώσιν Αὐτούς. Ἀθροίσαντες δὲ ἐκεῖ τὰ πλήθη, κατεκάλυψαν διὰ σωρῶν χωμάτων τὸν Τάφον τοῦ Κυρίου καὶ τὸν τόπον τοῦ Κρανίου, ἥτοι τὸν Γολγοθᾶν, ἐν ᾧ κατέκειτο ὁ Τίμιος Σταυρός. Ἀλλὰ δὲν ἐγνώριζον οἱ ταλαίπωροι, ὅτι, τοῦτο ἔπραξαν, διότι ὁ Θεὸς τὸ ἐπέτρεψε, καθ' ὅτι ὡς παντογνώστης, προεγνώρισεν ὅτι ἡ Ἱερουσαλὴμ μέλλει νὰ ἐρημωθῇ καὶ νὰ κατακαῇ ὑπὸ τῶν Ἑθνῶν, καὶ διὰ νὰ μὴ κατακαύσονται καὶ τὸν Τίμιον Σταυρόν, ἠυδόκησε νὰ παραχωθῇ οὗτος, ἵνα μὴ σὺν τῇ λοιπῇ καταστροφῇ, κατακαῇ καὶ Αὐτὸς καὶ ἀπολέσωμεν οἱ χριστιανοὶ τοιοῦτον θεῖον δώρημα καὶ ὅπλον ἀπροσμάχητον. Ἐγένετο δὲ ὡς γνωστὸν ἡ καταστροφὴ τῆς Ἱερουσαλὴμ μετ' οὐ πολὺ, ἐπὶ Τίτου, υἱοῦ τοῦ Βασιλέως Βεσπασιανοῦ. Οὗτος πολιορκῶν τὴν ἁγίαν πόλιν ἐπὶ δύο ἔτη, τόσον περιέκλεισε τοὺς ἑβραίους οἱ ὁποῖοι κατέφυγον ἐντὸς τῶν τειχῶν αὐτῆς καὶ εἰς τοιαύτην ἔλλειψιν τροφῶν περιήγαγεν αὐτούς, ὥστε, καθὼς λέγουσιν οἱ ἱστορικοὶ, ἠναγκάσθησαν ἀφοῦ κατέφαγον πάντα τὰ ζῶα τὰ ὁποῖα εἶχον μεθ' ἑαυτῶν καθαρά καὶ ἀκίθαρτα, νὰ φάγουν ὕπερα καὶ αὐτὰ τὰ τέκνα τῶν Κυριεύσας δὲ ἐπὶ τέλους οὗτος τὴν πόλιν καὶ θέσας πῦρ κατέκαυσεν αὐτὴν ὁμοῦ μετὰ τοῦ Ἱεροῦ, ὥστε δὲν ἀπέμεινε λίθος ἐπὶ λίθου κατὰ τὴν πρόρρησιν τοῦ Κυρίου. Καὶ οὕτω θεῖα δυνάμει διεσώθη ὁ Τίμιος Σταυρός.

Οἱ χριστιανοὶ ὅμως γνωρίζοντες ἐκ παραδόσεως τὸν τόπον τοῦ Γολγοθᾶ, μετέβαινον ἐκεῖ εἰς προσκύνησιν. Οἱ δὲ εἰδωολάτραι φθονοῦντες, ἔκτισαν ἐκεῖ ναὸν ἐπ' ὀνόματι τῆς μικρᾶς θεᾶς τῶν Ἀφροδίτης ἵνα μολύνωσι τοὺς Χριστιανούς, οἱ ὁποῖοι ὄντως ἀπεστρέφοντο τὸν ναὸν αὐτόν, σὺν τῷ χρόνῳ ἐλησμόνησαν καὶ τὸν τόπον ὅπου ἐσταυρώθη ὁ Κύριος.

Ὅταν μετὰ τὸν θάνατον Κωνσταντος τοῦ Χλωροῦ, ὁ ὁποῖος ἦτο βασιλεὺς τῆς Βρετανίας (Ἀγγλίας) καὶ Πορτογαλίας, διεδέχθη αὐτὸν ὁ υἱὸς τοῦ Κωνσταντίνου, ὁ Μέγας (ἐν ἔτει 306 μ. Χ. μηνὶ Ἰουλίῳ 25), ὁ ὁποῖος ἦτο ἐκ νεότητος φύσεως ἀγαθῆς, ἡγάπα δὲ κατὰ πολὺ ὡς καὶ ὁ πατὴρ του τοὺς χριστιανούς, εἰς τὴν Ρώμην ἐβασίλευεν ὁ Μαξέντιος ὁ ὁποῖος οὐ μόνον ἐβασάνιζε τοὺς Χριστιανούς καὶ τοὺς ἐθανάτωνεν, ἀλλὰ ἦτο καὶ σφοδρὰ γυναικομανής, ἀρπάζων καὶ μαινῶν, καὶ αὐτὰς ἔτι τὰς γυναῖκας καὶ τὰς θυγατέρας τῶν ἀρχόντων καὶ τῶν συγκλητικῶν, οἱ ὁποῖοι μεγάλως ἠγωνίζοντο πῶς νὰ ἀποκρύψωσιν αὐτὰς ἀπὸ αὐτόν. Ὡς ἐκ τούτου, ἔ-

γραφαν εἰς τὸν Κωνσταντῖνον πολλάκις, διότι ἤκουον, ὅτι εἶναι πρὸς καὶ ἐγκρατὴς νὰ ὑπάγῃ καὶ τοὺς ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τῶν βρωμερῶν Μαξέντιον. Αὐπὴ-θεῖς ὁ Κωνσταντῖνος καὶ ἀγανακτῶν διὰ τὴν τοιαύτην συμπεριφορὰν τοῦ Μαξεντίου ἐσκέφθη νὰ ὑπάγῃ εἰς βοήθειάν των καὶ ἐμελέτα τὰ τοῦ πολέμου. Εὐρίσκετο δὲ εἰς μεγάλην στενοχωρίαν πῶς νὰ πράξῃ τοῦτο, διότι ἐνῶ ὁ Μαξέντιος εἶχε στρατὸν ἑκατὸν ἐνενήκοντα χιλιάδων ἀνδρῶν, ἐκεῖνος δὲν εἶχε οὐδὲ τοὺς ἡμίσεις.

Συσκεπτόμενος δὲ ἡμέραν τινα ἐν τῷ στρατοπέδῳ μετὰ τῶν ἐπιτελῶν του περὶ τοῦ πρακτέου, βλέπει ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ ἕνα φωτεινὸν Σταυρὸν εἰς τὸν Οὐρανὸν ἔχοντα περὶ αὐτοῦ γράμματα ἐξ ἀστέρων καὶ γράφοντα ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΕ ΕΝ ΤΟΥΤῳ ΝΙΚΑ. Ἐκπληκτος δὲ γενόμενος ἠρώτα τοὺς στρατηγοὺς καὶ τοὺς στρατιώτας ἐὰν καὶ οὗτοι εἶδον τὸ σημεῖον. Μαθὼν δὲ ὅτι πράγματι ὁφθαλμοφανῶς πάντες τὸ εἶδον καὶ πλησθεὶς θάρρους ἀπείρου καὶ χαρᾶς ἀπεφίσει νὰ ἐκστρατεύσῃ κατὰ τοῦ Μαξεντίου.

Τὴν νύκτα δὲ ἐκείνην ἐφάνη εἰς αὐτόν ὁ Κύριος ἐν ὁράματι καὶ τῷ εἶπεν· Κωνσταντίνε, ποιήσον τὸ σημεῖον ὅπερ εἶδες εἰς τὸν Οὐρανὸν καὶ θέλεις νικῆσαι πάντας τοὺς ἐχθρούς σου δι' αὐτοῦ. Κα πράγματι τὴν ἐπιούσαν κατασκευάσας χρυσοῦν Σταυρὸν καὶ θέσας ἐπὶ κοντοῦ ἑξοστράτευσε, νικῶν πανταχοῦ τὰ στρατεύματα τοῦ Μαξεντίου, ὁ ὁποῖος φεύγων ἵνα μὴ συλληφθῇ κατέπεσε κατὰ τὴν ὑποχώρησίν του ἐκ τῆς Μουλβίας γεφύρας καὶ ἐκνίγη ἔφιππος αὐτὸς καὶ οἱ ἐπιτελεῖς του εἰς τὰ ὀρητικὰ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ Τιβέρεως.

Θαυρῆσας ὁδὲν ἐκ τούτου καὶ καταπολεμήσας ἐν συνεχείᾳ τὰ στρατεύματα τοῦ Γαλερίου Μαξιμινοῦ καὶ τοῦ Λικινίου, ἐγένετο κοσμοκράτωρ, παγίωσας τὴν εἰρήνην εἰς ὅλον τὸν κόσμον, ἐκδούς ἀμέσως βασιλικὸν διάταγμα, δι' οὗ παρείχετο πλήρης ἐλευθερία εἰς τοὺς χριστιανούς, καὶ δικαίωμα ὅπως πάντας τοὺς ναοὺς τῶν εἰδώλων μετατρέπωσιν οὗτοι εἰς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Τότε λοιπὸν πέμπτει καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ Ἐλένην εἰς Ἱεροσόλυμα ἵνα ἀφ' ἐνὸς μὲν προσκυνήσῃ τοὺς Ἀγίους Τόπους, ἀφ' ἑτέρου δὲ ζητήσῃ καὶ εὕρῃ τὸν Τίμιον Σταυρόν, τὸν ὁποῖον ὄντως καὶ εὗρε κατόπιν ἀπείρων δυσχερειῶν ὁμοῦ μετὰ τῶν ἡλῶν καὶ τῶν ἄλλων δύο σταυρῶν τῶν συσταυρωθέντων ληστῶν. Αὐπυμένη καὶ διαπορούμενη τίς ἐκ τῶν τριῶν νὰ εἶναι ὁ Σταυρὸς τοῦ Κυρίου, ὁ τότε Ἐπίσκοπος Ἱεροσολύμων Μακάριος καθησύχασεν αὐτὴν εἰπὼν ὅτι ὁ Κύριος διὰ θαυματουργίας θὰ φανερώσῃ αὐτόν. Πῶς λοιπὸν τοῦτο ἐγένετο; Κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας γυνὴ τις χήρα, ἐκ γένους εὐγενεῖς, ἀσθενὴς οὕσα ἀπέθανε. Βαλόντες δὲ κατὰ προσταγὴν τοῦ Ἐπισκόπου τοῦτου ἐπ' αὐτῆς ἕνα πρὸς ἕνα τοὺς δύο Σταυροὺς τῶν ληστῶν οὐδὲν ἐγένετο. Ὡς δὲ ἐτέθη ἐπ' αὐτῆς ὁ τρίτος, παρηνύς, ἡ νεκρὰ ἀνέστη ὡς ἐξ ὕπνου καὶ περιπατοῦσα ἐδόξαζε τὸν Θεόν. Ἐκ τούτου τοῦ φαινομένου θαύματος ἔγνωσαν ὅτι, οὗτος ἦτο ὁ Δεσποτικὸς τοῦ Σωτῆρος Σταυρός.

Ὡς δὲ τοῦτο ἐγένετο γνωστὸν, ἅπας ὁ λαὸς τῆς

Ἱερουσαλήμ καὶ τῶν περιχώρων, ἔσπευδε ζητῶν ἵνα δραματίζει εἰς στιγμὰς τόσον κρισίμους διὰ τὴν ἐθνικὴν μας ἱστορίαν ἢ ὁρθόδοξος κοινότης τῶν Σερραῶν

Ἡ διπλὴ ἄλλωστε αὐτὴ ἐθνικοθηροσκευτικὴ ἀποστολὴ τοῦ παραρτήματος ἔτυχε τῆς γενικῆς ἀναγνωρίσεως ἀπὸ μέρους ὅλων τῶν κρατικῶν ὑπηρεσιῶν καὶ τῆς κοινῆς γνώμης. Διότι πρέπει νὰ τονίσωμε ὅτι τὸ πνεῦμα συμπαθείας τοῦ νεοημερολογητικοῦ στοιχείου πρὸς τὸν ἀγῶνα τῶν σερραίων ἀδελφῶν μας εἶναι διάχυτον καὶ αὐτὸς ποῦ ὑπογράφει τὰς γραμμὰς αὐτάς τὸ συνήντησε τόσον εἰς τοὺς ἀνθρώπους τῆς κρατικῆς ἐξουσίας ὅσον καὶ εἰς τοὺς ἀπλοὺς καὶ τιμίους πολίτας. Καὶ τοῦτο συμβαίνει ὅχι μόνον ἐπειδὴ τὸ παλαιοημερολογητικὸν στοιχεῖον εἶναι ὑπολογίσιμον ἀριθμητικῶς ἀλλὰ κυρίως ἠθικῶς, διότι γύρω ἀπὸ τὸ φωτεινὸν δράμα τῆς Ὁρθοδοξίας ἔχουν συσπειρωθῇ τὰ ἠθικώτερα καὶ ὑγιέστερα στοιχεῖα τοῦ τόπου.

Ἐκτοτε δὲ οἱ θεϊοτάτοι τῆς Ἐκκλησίας Πατέρες ἐθεσπίσαντο, ἵνα τὴν ἡμέραν ταύτην, τῆς 14ης τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου, τελεῖται ἡ Παγκόσμιος Ὑψωσις τοῦ Τιμίου καὶ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ εἰς δόξαν τοῦ ἐν αὐτῷ προσηλωθέντος Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἀπετελεῖτο δὲ ὁ Σταυρὸς οὗτος ἐκ τριῶν δένδρων. Κυπαρίσσου, Πεύκης καὶ Κέδρου, δι' αὐτὸ προβλεπτικῶς ὁ μεγαλοφωνότατος Προφήτης Ἡσαΐας (κεφ. πξ'. 13) λέγει· «Ἐν Κυπαρίσσῳ καὶ Πεύκῃ καὶ Κέδρῳ ἅμα δοξάσαι τὸν τόπον τοῦ ἁγιασμοῦ». Ὁ ἱερεὺς εὐλογῶν λέγει· «Ἐν Κυπαρίσσῳ καὶ Πεύκῃ καὶ Κέδρῳ ὑψώθη ὁ Ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ». Ὁ δὲ Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς ψάλλει· «Ἐν τῇ Κυπαρίσσῳ ὡς ἠδύδοκτος καὶ τῇ Πεύκῃ καὶ τῇ Κένδρῳ, σαρκὶ συνανηψύμενος». Καὶ ὡς ἐκ τῆς τοιαύτης συνθέσεως λέγεται τρισύνθετος ἡ τριμερὴς κατὰ τὴν ἐκ παραδόσεως ἱστορίαν τοῦ Λῶτι.

Κατ' αὐτὴν λοιπὸν μανθάνομεν ὅτι, ὁ ἀνεψιὸς τοῦ Ἀβραάμ, Λῶτ δίκαιος ὢν καὶ ἐνάρετος, ἔλαβε ἐντολὴν παρὰ τοῦ Θεοῦ ὅπως φυτεύσῃ εἰς ἓνα λάκκον τρεῖς κλώνους ὁμοῦ, Κυπαρίσσου, Πεύκης καὶ Κέδρου, εἰς σημεῖον κείμενον πρὸς Δυσμὰς τῆς πόλεως Ἱερουσαλήμ, ἔνθα σήμερον εὐρίσκεται ἡ περικαλλὴς Μονὴ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ καὶ πάλαι ποτὲ περιδοξὸς ὁμώνυμος Θεολογικὴ Σχολή, ἣτις ἀπέχει ἡμίσειαν περίπου ὥραν ἐξ αὐτῆς. Ρητὴν δὲ ἔδωκεν αὐτῷ ὁ Θεὸς ἐντολὴν, ὅπως ποτίξῃ τοὺς κλώνους τούτους ὁ ἴδιος ὁ Λῶτ, δι' ὕδατος τὸ ὁποῖον θὰ ἔφερεν περὶ ἐκ τοῦ ποταμοῦ — Ἰορδάνου. (Ἀπέχει δὲ ὁ Ἰορδάνης ἀπὸ τῆς Ἱερουσαλήμ 46 χιλιομέτρα). Λέγει δὲ πρὸς τούτους εἰς αὐτόν. Τὸ ὕδωρ τὸ ὁποῖον θὰ φέρῃ, πρέπει νὰ εἶναι ἁγνὸν καὶ οὐδαίς, οὔτε αὐτὸς οὔτε τις ἄλλος πρέπει νὰ πίνῃ ἐξ αὐτοῦ

(Συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενον)

Τὰ προκεχωρημένα
φυλάκια τῆς Ὁρθοδοξίας

ΣΕΡΡΑΙ - ΤΟ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΟΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΚΑΙ ΤΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ

Τὸ σημεῖωμα τοῦτο γραμμένον εἰς τὰς ἀρχὰς Σεπτεμβρίου δημοσιεύεται καθυστέρημένον ἕνεκα τοῦ μεταβλησάντων γεγονότων.

Τὸ παράρτημα Σερραῶν ἓνα ἀπὸ τὰ μεγαλειότερης χώρας μας, ἀποτελεῖ ἓνα προκεχωρημένον φυλάκιο τῆς Ὁρθοδοξίας. Ὅταν μάλιστα λάβῃ κανεὶς ὑπ' ὄψιν του καὶ τὸ κρῖσιμο γεωγραφικὸ σημεῖο τῆς περιοχῆς, τὴν ὁποῖαν με τὴν ἀρπακτικὴν βουλῆαν ἐποφθαλμιοῦν μερικοὶ λυμαιῶνες, τότε θὰ κατανοήσῃ πλήρως καὶ τὸν ἐθνικὸν ρόλον ποῦ δια-

παιεῖται εἰς στιγμὰς τόσον κρισίμους διὰ τὴν ἐθνικὴν μας ἱστορίαν ἢ ὁρθόδοξος κοινότης τῶν Σερραῶν

Ἐπιστήμονες καὶ ὑπάλληλοι, κτηματῖαι καὶ ἔμποροι ἀποτελοῦν τοὺς πρωτεργάτας καὶ σκαπανεῖς τοῦ παραρτήματος. Ἀπόδειξις τῆς γενικῆς ἐκτιμῆσεως καὶ τῆς ἀναγνωρίσεως τοῦ ἐπιτελουμένου ἐθνικοθηροσκευτικοῦ ἔργου τῆς κοινότητος εἶναι ὅτι μέχρι σήμερον τῇ ἀνοχῇ τοῦ ἐκεῖ Μητροπολίτου ἐπετράπη ἡ λειτουργία τοῦ Ἱ. Ναοῦ. Παραδόξως ὁμοῦ ὁ ἀρμονικὸς ἐκκλησιασμὸς τοῦ παραρτήματος διεκόπη πρὸς μεγάλην βλάβην τῆς ὁρθοδόξου πίστεως τὴν ὁποῖαν ὑποσκάπτουν καὶ λυμαίνονται οἱ πράκτορες τῶν ξένων αἰρέσεων.

Ἐλπίζομεν ὅτι ὁ Μητροπολίτης τῶν Σερραῶν πρὸς τὸν ὁποῖον τὰ μέλη τῆς κοινότητος, πέραν τῶν ἐκκλησιαστικῶν διαφορῶν ὀφείλουν πολλὰς χάριτας διὰ τὴν μέχρι σήμερον ἀνεκτικὴν του στάσιν, θὰ παραμερίσῃ τοὺς συκοφάντας καὶ διαβολεῖς καὶ δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ νὰ πληγῇ αὐτὴ αὐτὴ ἡ ἰδέα τῆς Ἐκκλησίας μετὰ τὸ σφράγισμα τοῦ ἐκεῖ Ἱ. Ναοῦ.

Τὸ παράρτημα Σερραῶν θερμοκήπιον καὶ κυψέλη μαζὶ τῶν ὁρθοδόξων ἀρχῶν ἀποτελεῖ δύναμιν ὑπολογίσιμον δι' ὅλον τὸ ἔθνος, ἀρκεῖ νὰ συστηματοποιήσῃ περισσότερον τὴν δράσιν του καὶ νὰ ἀξιοποιήσῃ ὅλον τὸ ὕλικόν καὶ τὸ δάχτυλον πνεῦμα συμπαθείας ποῦ ὑπάρχει γύρω του.

Π. Ι. Β.

Ο ΜΕΓΑΣ ΝΕΚΡΟΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΠΡΩΗΝ ΦΛΩΡΙΝΗΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ὁ Στυλοβάτης τῆς Ὁρθοδοξίας, ὁ νεώτερος Μάρκος Εὐγενικός τοῦ 20οῦ Αἰῶνος ὁ βράχος τῶν Ὁρθοδόξων καὶ Ἑλληνικῶν Ἰδεωδῶν δὲν ὑπάρχει πέλον ἐπὶ τῆς γῆς μετέστη πρὸς Οὐρανούς, πλησίον τοῦ Χριστοῦ μας τὸν ὁποῖον τόσον ἠγάπησε καὶ ἠκολούθησε τὰ ἴχνη του γενόμενος κατὰ προαίρεσιν μάρτυς τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως καὶ Ὁμολογητῆς.

Ἐγεννήθη ἐν Μαδύτῳ Θράκης καὶ παιδιόθεν ἐξεδήλωσε τὴν ζωηράν του ἐπιθυμίαν νὰ γίνῃ Κληρικός. Ἐσπούδασε εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τῆς Χαλκίδος καὶ ἐγένετο διάκονος. Ἡ Μεγάλη Ἐκκλησία ἐκτιμῶσα τὸν ἔνθεον ζῆλον του ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῶν Ἑθνικῶν Ἰδεωδῶν τὸν ἐχειροτόνησε Ἐπίσκοπον Ἰμβρου κατόπιν δὲ Μητροπολίτην Πελαγονέως (Μοναστηρίου). Οἱ Βαλκανικοὶ πόλεμοι τὸν εὐρίσκουν

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΝΙΣΧΥΣΙΣ

Ἐκ μέρους διαφόρων Παραρτημάτων μας, ἐλήφθησαν τὰ κάτωθι χρηματικά ποσὰ διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμ. Ἀγώνος. Ἦτοι:

Ἐκ μέρους τοῦ Παραρτήματος Χαλκίδος τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ Δ. Συμβουλίου καὶ τοῦ Αἰδεσιμωτάτου ἡμερινοῦ κ. Ἰωάννου Φράγκου ἀπεστάλη τὸ ποσὸν τῶν 1200 δραχμῶν.

Ἐκ μέρους τοῦ Παραρτήματος Κορυνθίου (τὸ ὁποῖον ἀντεπροσώπευσεν εἰς τὴν κηδεῖαν τὸ Διοικητικὸν αὐτοῦ Συμβούλιον) τὸ ποσὸν τῶν 200 δραχμῶν.

Ἐκ μέρους τοῦ Παραρτήματος Θηβῶν, ὁ κ. Κωνσταντῖνος Τούτουζας καὶ ὁ Πανοσιολογιώτατος ἐφημέριος κ. Χρυσόστομος Σταμούλης ἀπέστειλον τὸ ποσὸν τῶν 2.500 δραχμῶν.

Ἐκ μέρους τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγ. Δημητρίου Ἀμφιάλης ὁ πατήρ Ἰωάννης Βαξεβανόπουλος δρχ. 300.

Εὐχαριστοῦμεν πάντας τοὺς σεβαστοὺς πατέρας καὶ ἐκλεκτοὺς ἀδελφοὺς διὰ τὴν συγκινητικὴν χειρονομίαν των.

εἰς τὴν Ἑλληνικὴν τότε πόλιν τοῦ Μοναστηρίου, πλὴν οἱ Σέρβοι ἐκδιώκουν αὐτόν. Ἀργότερον εὐρίσκεται ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων τῆς Ἀκριτικῆς πόλεως Φλωρίνης ὅπου ἐκεῖ τὸν εὕρσκει ἡ ἄφρων ἡμερολογιακὴ μεταρρύθμις τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας.

Βράχος ἀκλόνητος τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ βλέπων τὴν βλάβην τὴν ἡμερολογιακὴν ἀπὸ Ὁρθοδόξου καὶ Ἑθνικῆς πλευρᾶς διεμαρτυρήθη ἐπανειλημμένως εἰς τὴν ἐκάστοτε συνεδρίαν τῆς Ἱεραρχίας. Βλέπων δὲ ὅτι δὲν ἐισακούεται, ἀπεφάσισε καὶ διέβη τὸν Ρουβίκωνα. Μετ' ἄλλων δύο συναδέλφων του ἀναλαμβάνει τὴν Ποιμαντορίαν τῶν Παλασσηρολογιζῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ τὴν 17η Μαΐου 1935 δίδει ἐνώπιον χιλιάδων λαοῦ τὴν ὁμολογίαν τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως.

Ἐκτοτε ὑπέστη χλευασμοὺς, διωγμοὺς, δίκας καὶ ἐξορίας πλὴν ἐστάθη στερρὸς, στέλο. ἀκλόνητος τῆς Ὁρθοδοξίας, Κρατὼν τὸν οἶκα Αὐτῆς μόνος, ἐγκαταλειφθεὶς ὑπὸ τῶν ἄλλων Ἐπισκόπων καὶ συναγωνιστῶν του τὸ ἔτος 1953.

Ἦτο πάντα γαλήνιος καὶ ἡρεμὸς εἰς ὅλας τὰς ἀντιξόους περιστάσεις καὶ ἐσωτερικὰς διαμάχας. Ἠγωνίσθη τὸν καλὸν ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας ἀγῶνα μετὰ πίστewς, ἀκαταβλήτου θάρρους, αὐταπαρνήσεως ἰσχυροῦς καὶ ἀνιδιοτελῶς. Νῦν ἐν Οὐρανοῖς ἀπόκειται αὐτῷ ὁ στέφανος τῆς Δικαιοσύνης.

Τὰ ξημερώματα τῆς 7)20 Σ)βρίου ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ. Διὰ τὰ πνευματικὰ του τέκνα Κληρὸν καὶ Λαὸν ὁ θάνατός του ὑπῆρξε πλῆγμα, ἀλλ' ὁ Κύριος θέλει πέμψη τὸν ἄξιον διάδοχον Αὐτοῦ.

Ἐθρηνήθη καὶ θά θρηνηθῇ ὅσον οὐδεὶς ἄλλος ἐκλιπὼν Ἱεράρχης. Ἀπέθανεν ὡς Χριστιανός, ὡς Ἑλληγ. Ἐπesc νεκρὸς ὡς ἀνέτος. Ἐτίμησε πραγματικὰ καὶ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ Ἔθνος τῶν Ἑλλήνων. Καὶ ζῇ καὶ θά ζῇ αἰώνιῳ· εἰς τὰς ψυχὰς τῶν πραγματικῶν Ὁρθοδόξων Ἑλλήνων ὡς ὁ καλὸς ποιμὴν ποῦ θυσιάζεται ὑπὲρ τῶν προβάτων του ὡς ὁ καλὸς Γνήσιος Ἕλληγ ποῦ γνωρίζει νὰ ἀποθνήσκῃ ὑπὲρ τῶν Ἑθνικῶν Ἰδεωδῶν τὰ ἐποῖα μεταβάλλουν εἰς ἥρας εἰς Ὀμολογητὰς καὶ Μάρτυρας τοὺς αγωνιστὰς τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως. Τώρα ἐμείναμεν ὀρφανοί, πλὴν θά παραμείνωμεν αγωνισταί, βαδίζοντες μετ' ἀποφασιστικότητος τὴν δδὸν τοῦ Ἱεροῦ Ἀγώνος καὶ τοῦ καθήκοντος ἐντὸς τῶν ὁρίων καὶ πλαισίων τοῦ ἐκλιπόντος Μεγάλου Νεκροῦ — Ἱεράρχου μας Κυροῦ Χρυσόστομου.

ΑΙΩΝΙΑ ΤΟΥ Ἡ ΜΗΜΗΝ

Τὸ Πνευματικὸν του Τέκνον
ΜΙΧΑΗΛ Ν. ΣΑΒΒΟΠΟΥΛΟΣ
ΙΕΡΕΥΣ
ΔΡΑΜΑ

Ἡ ἐπίσκεψις τοῦ Πατριάρχου τῆς Σερβίας.

Εὐχάριστον καὶ τιμητικὸν γεγονός διὰ τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν ἡ ἐπίσκεψις τοῦ Ἀρχιεροῦ τῆς Ὁρθοδόξου Σερβικῆς Ἐκκλησίας. Ὅλοι οἱ Παλαιοημερολογίται τῆς Ἑλλάδος, οἱ ἐργαζόμενοι διὰ τὴν περιφρούρησιν τῆς Ἐνότητος τῆς Ὁρθοδοξίας, τὸν ὑποδεχόμεθα εὐσεβῶς ὑποδεικνύοντες εἰς αὐτὸν ἀντὶ τῶν μειδιημάτων καὶ τῶν φαισαϊκῶν φιλοφρονήσεων τῶν περιηγητῶν, τῆς «Αὐτοκεφάλου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας» τὰ στίγματα καὶ τὰς κακονυχίας τῶν διωγμῶν, τοὺς κλειστοὺς ναοὺς καὶ τὰς ἀναριθμήτους διαπομπεύσεις μας ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων Κληρικῶν.

Ἔβμεθα δὲ βέβαιοι, ὅτι ἐὰν τὰ ἐγνώριζεν αὐτὰ ὁ ἐκλεκτὸς ποιμενάρχης τῆς Σερβίας, ὅχι μόνον θά ἐφρεντε, ἀλλὰ καὶ θά ἔλεγε: «οὐ μὴ συγκαθίσω μετὰ σοφρευομένων».

Νέα Συντακτικὴ Ἐπιτροπὴ

Κατόπιν ἀποφάσεως τῆς 12)μελοῦς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς τῶν Κληρικῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος ἀνασυνεστήθη ἡ 4)λῃς Συντακτικὴ Ἐπιτροπὴ, εἰς ἣν πλὴν τῶν παραμενάντων δύο λαϊκῶν προστετέθησαν ὁ Ἀρχ. Ἀνάκτος Παππᾶς ὡς πρόεδρος καὶ ὁ Αρχ.μ. Καλλιόπης Γιαννακούλοπουλος.

Κατὰ συνέπειαν πᾶσα ἐργασία, μελέτη, ἐπιστολὴ καὶ, δέον νὰ ἀπευθύνεται κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν συντακτικὴν Ἐπιτροπὴν, μόνον ὑπεύθυνον καὶ ἀρμοδίαν διὰ τὴν σύνταξιν καὶ κυκλοφορίαν τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας».

Ἐνὼ πλανᾶται ἡ σκιὰ Του μετὰξὺ ἡμῶν

Εἰς τὰ γραφεῖα καθ' ἐνάστην Πέμπτην συγκεντρώνονται τὰ μέλη τῶν Ἐπιτροπῶν καὶ διάφοροι εὐσεβεῖς ἀδελφοί. Πρὸς αὐτοὺς κατ' ἀπόφασιν ληφθεῖσαν τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου τοῦ Ἠγέτου μας, ὁμιλοῦν ἐπὶ τοῦ ἔργου καὶ τῆς προσωπικότητός του διάφοροι ὁμιληταί. Μεταξὺ αὐτῶν ὁμιλήσαν εὐφραδέστατα καὶ συγκινητικῶτα οἱ κ.κ. Π. Ροζάνης πρόεδρος Μεγάλης Ἐπιτροπῆς καὶ Αρχ. Ζαχαρίας Νομινὸς Σύμβουλος.

ΨΗΦΙΣΜΑ

Τὸ Ἐν Πειραιεὶ Α.Σ. (ΕΟΚΗ) Ἡ Εὐποιία Μὴ παρευρεθὲν εἰς τὴν παλλαϊκὴν τοῦ Σεβασμιωτάτου Ποιμενάρχου καὶ πατρὸς κηδεϊανῶν λόγφ ἀπουσίας μελῶν τινῶν τοῦ Συμβουλίου καὶ τῆς προέδρου Εὐγενίας Κουβελά μοναχῆς, συνελθὼν ἐκτάκτως ἀκούσαν τῆς προέδρου ψηφίζει μετ' ἀφαντάστου λύτης τὰ θεσμὰ συλλυπητήρια πρὸς τὴν οἰκογένειαν τοῦ Ἀειμνήστου Ἠγέτου, καὶ εἰς πᾶν τὸ ὀρθόδοξον ἐκκλησίασμα καὶ ἀποστέλλει εἰς τὸ κεντρικὸν Ταμεῖον ἀντὶ σταφάνου δρχ. (300) μὲ ἀπειρους εὐχὰς ὅπως ὁ Κύριος καὶ ἡ εὐχὴ τοῦ Ἁγίου Πατρὸς τηρήσῃ ἡμᾶς εἰς Ἀγάπην ἀκλόνητον, ἔνωσιν καὶ ἀφοσίωσιν εἰς τὸ ὑψηλὸν ἔργον τοῦ Ἱερ. ἀγώνος πρὸς χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν τῆς Μακαρίας Αὐτοῦ Ψυχῆς.

Ἡ Πρόεδρος Ἡ Γραμματεὺς
Εὐγενία Κουβελλά Ἀλεξάνδρα Ρούσου

ΜΗΝΗΣΥΝΟΝ Εἰς τὸ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Τὴν Κυριακὴν 25 Σεπτεμβρίου (ν. ἡ.) χοροστατοῦντος τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας κ.κ. Χρυσόστομου Β' ἐψάλη τρισάγιον, εἰς τὸν Πατριαρχικὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Σάββα, ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ Ἀειμνήστου Ἁγίου Προέδρου ἡμῶν Κυροῦ Χρυσόστομου Καβουρίδου.